

«Μάνα»

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Στο 17^ο Διεθνές Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης, προβλήθηκε μεταξύ άλλων το ντοκιμαντέρ «Μάνα», της σκηνοθέτιδας Βάλερυ Κοντάκος.

Αφορά τις πρωτεργάτριες μοναχές του Λυρείου Παιδικού Χωριού, την ιστορία τους και τους αγώνες που κάνουν περισσότερα από 50 χρόνια, για να προσφέρουν καταφύγιο σε παιδιά που έχουν ανάγκη. Σκοπός τους ήταν, από το ξεκίνημα, περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο, να δημιουργήσουν ένα ίδρυμα στα πρότυπα του Ιδρύματος Πεσταλότσι (Ελβετία) ώστε να προσφέρουν καταφύγιο σε παραμελημένα και κακοποιημένα παιδιά. Μισό αιώνα αργότερα, οι πρωτεργάτιδες του Λυρείου Παιδικού Χωριού, συνεχίζουν να περιθάλλουν και να φροντίζουν παιδιά χωρίς βοήθεια από κρατικούς φορείς. «Το «Μάνα» είναι μια διαφορετική ιστορία γυναικείας χειραφέτησης που έχει αλλάξει τις ζωές εκατοντάδων παιδιών ως τώρα, επαναπροσδιορίζοντας την έννοια του όρου οικογένεια».

Μετά από το βραβευμένο «Who's on First?», που προβλήθηκε σε Ελλάδα, ΗΠΑ, Φινλανδία και Κορέα, η Βάλερυ Κοντάκος επιστρέφει με το «Μάνα», ένα ντοκιμαντέρ για «την πιο ατίθαση συμμορία στην ιστορία της Ορθόδοξης Εκκλησίας», όπως λέει η ίδια.

Βάλερυ Κοντάκος

Η Βάλερυ Κοντάκος έζησε για πολλά χρόνια στη Νέα Υόρκη και μετακόμισε στην Αθήνα το 2003. Αφού ολοκλήρωσε τις σπουδές της στη σχολή κινηματογράφου του πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης, εργάστηκε στην παραγωγή ταινιών και διαφημιστικών μέχρι που γνώρισε και συνεργάστηκε με τους David και Albert Maysles, οπότε και αποφάσισε να επικεντρωθεί αποκλειστικά στα ντοκιμαντέρ. Οι δουλειές της έχουν μεταδοθεί σε κανάλια όπως τα PBS (ΗΠΑ), WNET (Νέα Υόρκη), EPT (Ελλάδα), YLE (Φιλανδία) και EBS (Κορέα). Έχει συμμετάσχει με ταινίες της σε διάφορα κινηματογραφικά φεστιβάλ, ενώ το «Who's on First?» κέρδισε το βραβείο καλύτερου ντοκιμαντέρ στο Φεστιβάλ Ελληνικών Ταινιών του Λος Άντζελες το 2007. Έχει διδάξει στα Queen's College και το CUNY και διατελεί μέλος του διοικητικού συμβουλίου της Ταινιοθήκης της Ελλάδος. Τα τελευταία πέντε χρόνια, μέσα από το μη κερδοσκοπικό οργανισμό Exile Room, η δράση της έχει επεκταθεί από την παραγωγή στις προβολές και τα εργαστήρια ντοκιμαντέρ, στηρίζοντας ενεργά την κινηματογραφική κοινότητα.

Η επίσημη πρεμιέρα της ταινίας Μάνα έγινε την Πέμπτη, 19 Μαρτίου στην αίθουσα Πάυλος Ζάννας, στο πλαίσιο του τμήματος «Μικρές Αφηγήσεις», του 17ου Διεθνούς Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης (13-22 Μαρτίου).

Φωτο από το Ντοκιμανταίρ «Μάνα»

Στις 20 Μαρτίου, στη συνέντευξη τύπου που δόθηκε στο πλαίσιο του 17ου Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης και σε συνεργασία με το Γραφείο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στην Ελλάδα, με αφορμή την φετινή Παγκόσμια Ημέρα της Γυναίκας, η Βάλερυ Κοντάκος μίλησε για την ταινία της «Μάνα». Η σκηνοθέτιδα εξήγησε σχετικά: «Οι ηρωίδες είναι τέσσερις γυναίκες που έφυγαν από τα σπίτια τους το 1962, όταν ήταν 18 ετών, σε μία εποχή όπου δεν υπήρχαν μεγάλες δυνατότητες για τις γυναίκες προκειμένου να μπορέσουν να επιλέξουν τι θέλουν να κάνουν. Οι συγκεκριμένες γυναίκες, αποφάσισαν λοιπόν να φύγουν από τα σπίτια τους και να γίνουν μοναχές. Το ενδιαφέρον για μένα είναι ότι οι ίδιες δεν ήθελαν απλώς να πάνε σε ένα μοναστήρι, αλλά ουσιαστικά αυτή η πράξη ήταν το εισιτήριό τους για να ξεφύγουν και να κάνουν τα πράγματα που ήθελαν, να υλοποιήσουν τα όνειρά τους. Αυτό που θέλησαν ήταν τελικά να δραστηριοποιηθούν μέσα στην κοινωνία, να προσφέρουν. Πενήντα χρόνια αργότερα συνεχίζουν το έργο αυτό, έχοντας καταφέρει όλα αυτά τα χρόνια να περιθάψουν στο Λύρειο Παιδικό Χωριό πάνω από 500 παιδιά, χωρίς χρηματοδοτήσεις από την κυβέρνηση ή την εκκλησία – τις υποστηρίζουν μόνο απλοί άνθρωποι. Για μένα, η ιστορία αυτών των γυναικών είναι κάτι σαν φεμινισμός με ένα διαφορετικό τρόπο. Οι ηρωίδες αυτές κατέρριψαν τα στερεότυπα, για να κάνουν αυτό που ήθελαν». Αναφερόμενη στο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης, η κ. Κοντάκος είπε: «Το Φεστιβάλ, είναι ένας από τους λίγους χώρους που δίνουν την ευκαιρία σε ανθρώπους του κινηματογράφου, να πουν ιστορίες που δεν θα λέγονταν αλλιώς. Φέρνει στη Θεσσαλονίκη εμπειρίες και ιστορίες, που διαφορετικά δεν θα τις γνωρίζαμε».

Με αφορμή την ταινία, η σκηνοθέτης Βάλερυ Κοντάκος δήλωσε: «Όταν πρωτογνώρισα τις μοναχές πριν από 20 χρόνια, μου έκανε εντύπωση η προσαρμοστικότητά τους και η ικανότητά τους να μεγαλώνουν παιδιά γεμάτα

αυτοπεποίθηση, που ήξεραν ότι ανήκουν κάπου. Το Λύρειο ήταν το σπίτι τους και ήταν περήφανα γι' αυτό. Μου προξένησε επίσης ενδιαφέρον ο κόσμος, που ερχόταν από κάθε γωνιά της Αθήνας κάθε Σαββατοκύριακο, για να επισκεφτεί τα παιδιά, να τους φέρει πράγματα, να παίξει μαζί τους ή απλά να βοηθήσει με το μαγείρεμα. Ήταν μια κοινότητα πολύ ευρύτερη, από τα στενά πλαίσια του παιδικού χωριού. Μου πήρε πολλά χρόνια να πείσω τις μοναχές να με αφήσουν να κινηματογραφήσω την καθημερινότητά τους. Κάθε φορά που το πρότεινα, κουνούσαν το κεφάλι χαμογελώντας. Μέχρι που πριν τρία χρόνια, τα κατάφερα. Ίσως να είχε να κάνει με την οικονομική κρίση, αλλά και το πέρασμα του χρόνου, αφού οι μοναχές έχουν αρχίσει πλέον να γερνούν και σύντομα κάποιος άλλος θα πρέπει να συνεχίσει το έργο τους. Ή μπορεί και να κατάλαβαν επιτέλους πόσο σημαντικό είναι αυτό που κάνουν. Για μένα, ήταν μια μοναδική ευκαιρία να δείξω μια θετική πτυχή της Ελλάδας και των ανθρώπων της, οι οποίοι παρά τα προβλήματα, διαθέτουν τεράστια αποθέματα γενναιοδωρίας».

Κατερίνα Χουζούρη